

Μάννα νοερόν, ἢ ἓνα σταλαγμὸν τῆς θείας δρόσου,
Φλεγόμενη καὶ πεινώσα ἐξαιτήσου, δυστυχῆ·
Προσευχῆ, συνόδευέ με εἰς τὰς ὄρας τοῦ πλοῦς μου
Ἐρημον, βαρυθρηνοῦντα εἰς τὴν ἔρημον τοῦ κόσμου.

Τὸ βαρυαλγοῦν μου στῆθος ἐνῶ κλαίει καὶ οἰμώζει,
Ποῦ πετᾷ ὁ λογισμὸς σου, ὦ ἐνάρετέ μου φίλη;
Γρηγορεῖς; κοιμᾷσαι τάχα; τίς ἰδέα σέ δεσπόζει;
Ψιθυρίζουν τὸνομά μου τὰ κοράλλινά σου χεῖλη;
Σὲ τὰ χεῖλη μου προφέρουν, σέ ζητεῖ ὁ ὀφθαλμὸς μου,
Ἵμμα ποιητοῦ θρηνοῦντος εἰς τὴν ἔρημον τοῦ κόσμου.

Εἰς γῆν ἔπου ἡ σοφία τοῦ Δημιουργοῦ τὰ ἄνθη
Ἄφθονα διασκορπᾷ,
Ἵμμιανοιγμένη ἔτι ἡ ζωῆ μου ἐμαράνθη,
Καὶ ἡ ἀνθοδόρος κάμψη ἢ τῆς λύπης τὴν τρυπᾷ·
Ἵ, ἀπέκαμα! Τί μάτην, τί ἀργεῖ ὁ θάνατός μου,
Ἐνῶ τάφον παντοῦ βλέπω ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ κόσμου;

Θυγατρὸς λαμπρᾶς * μητέρα σεβασμίαν καὶ ἀρχαίαν
Τὰς Φωκαίας ἀντικρύζω, κ' ἡ ἰδέα μου ὑψοῦται,
Καὶ ὁ νοῦς μου εἰς μελέτην μειδιῶσαν καὶ ὠραίαν,
Τὴν τῶν παρελθόντων χρόνων, με χαρὰν ἀναπτεροῦται . . .
Χαρὰν ἀγνωστον . . . ! Ἑλλάς μου, σ' ὀνομάζω καὶ ἐμπρός μου
Ἵρίπτω βλέμμα συμπαθείας εἰς τὴν ἔρημον τοῦ κόσμου.

Νὰ, ὁ ἥλιος προβαίνει* τοῦ μεγάλου Πυθαγόρου
Οἱ ἀρχαῖοι μαθηταί,
Χύνοντες σέ προὔπαντων ἤχους λύρας ἀνθοφόρου,
Ἵλλ' ἐγὼ μὲ στεγνὸν ὄμμα δὲν σ' ἠτένισα ποτέ·
Ἵ, τί λέγω; θερμὸν δάκρυ ἔχυνεν ὁ ὀφθαλμὸς μου;
ἽΗτον ὕμνος τρισερήμου ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Τὸν οὐράνιον σου κύκλον περιτρέχων, ἽΗλιέ μου,
Πόσα μίση θὰ φωτίσης καὶ ἀπάτας καὶ κακίας!
ἽΩς τὰ λήϊα ταρασσούν αἱ πνοαὶ σφοδροῦ ἀνέμου,
Οἱ θνητοὶ συνοροῦσονται εἰς ἀθλίας κοινωνίας·
Δολιότητας καὶ πάθη ἀπαντᾷ ὁ ὀφθαλμὸς μου·
Δὲν ἐβρίβθη λοιπὸν σπέρμα ἀρετῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου;

Τὸ λευκότερόν μου πλοῖον προχωρεῖ . . . Ἵδοῦ, ἐφάνη
ἽΗ καλλίστη ἀπασών·
Τὴν διέκρινα, πλὴν μολις· ὁ φαέθων νὰ τὴν ῥάνη
Μ' ἄφθονον φιλοτιμιεῖται καὶ κατὰστειπνον χρυσόν·
ἽΑ, νομίζω . . . τί, ὦ Μέλη, τί ῥοχθίζεις;—ἽΟμηρός μου!
—ἽΑντηχεῖ τὸνομα τοῦτο . . .—Εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

Σμύρνη, χαῖρε! Εἰς τὴν γῆν σου ἐντυπόνων δειλὸν βῆμα,

* Τῆς Μασσαλίας.

Φεύγω, φεύγω τὰς λαμπρὰς σου κοινωνίας καὶ μεγάλας·
Πρὸ τῆς ὄρας ἐγγηράσας ποιητῆς, τί θέλω; Μνήμα
Εἰς τῶν ἐξοχῶν σου θέλω ζῶν νὰ εὔρω τὰς ἀγκάλας·
Εἶμ' ἀχάριστος; συγγνώμη! Τάφους θεωρῶ ἐμπρός μου
ἽΑνοικτοὺς εἰς πᾶν μου βῆμα εἰς τὴν ἔρημον τοῦ κόσμου!

ἽΕν Σμύρνη, τὴν 14 Ἵουλίου, 1842. Ν. Ι. ΣΑΛΤΕΛΗΣ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΕΜΠΕΙΡΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ.

Ὁ ἘΜΠΕΙΡΟΣ κυβερνήτης παιδιὰν ἔχει τὴν τρικυμίαν
καὶ τῆς θαλάσσης τὸν κλύδωνα, τὸν δὲ λαίλαπα ποσῶς
δὲν φοβεῖται. Τὸν πλοῦν του διετάραξαν πολλάκις τρο-
μεραὶ καταιγίδες· πολλάκις τὸ κύμα ἀφρίζον καὶ μανιῶδες
ἀνέβη ὑπὲρ τοὺς τοίχους καὶ κατέκλυσε τὸ κατὰστρωμα
τοῦ πλοίου του· οἱ κεραυνοὶ κατασκήπτοντες συνέτριψαν
τοὺς ἰστούς του· τῶν ἀνέμων οἱ στρόβιλοι ἀνήρπασαν τὰ
ἄρμενά του, καὶ συνέθλασαν τὰς κεραίας του· οἱ μέχρι νε-
φελῶν ἀνυψούμενοι ὀλέθριοι σίφωνες πολλάκις συνήτησαν
τὸ τὰ πελάγη διαπορευόμενον ἀλίθροχον σκάφος του· κι-
νηταὶ πάγου συμπληγάδες πολλάκις τὸν περιέκλεισαν πον-
τοποροῦντα· ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, καὶ χιὼν καὶ χάλαζα,
καὶ σκότος βαθύ, καὶ βροχὴ ῥαγδαία, καὶ εἴτι ἄλλο ὑπάρ-
χει φοβερόν καὶ ἐξάισιον, ἢ φύσις σύμπασα πολλάκις τὸν
ἐκάκωσεν, ἀλλὰ δὲν κατίσχυσεν αὐτοῦ. Παῖς ὢν ὅτε τὸ
πρῶτον πλοίου ἐπέβη, κατακλυδωνιζόμενος καὶ ἐνίοτε ναυ-
αγῶν, ἠνδρώθη καὶ ἐγήρασε· πῶποτε ὅμως δὲν ἐπόδισεν,
ἦτοι πῶποτε δὲν ὑπεχώρησε κατὰ τῶν στοιχείων παλαιῶν,
πολύ δὲ ἦττον κατὰ τῶν πολεμίων μαχόμενος, ἀλλὰ πρὸς
πάντα ἀνοφθαλμῶν εἶδε πάντοτε τοὺς μὲν πολεμίους
φεύγοντας, τὰ δὲ στοιχεῖα ταπεινούμενα ἐνώπιόν του.

[Ἐκ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος.]

ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ.

Ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ καὶ ἡ λύπη εἶναι δύο σύντροφοι ἀχώρι-
στοι· δὲν ἐμπορεῖς νὰ δεχθῆς εἰς τὸν κόλπον σου τὸν
ἓνα, καὶ νὰ ἀποβάλης τὸν ἄλλον· ἐὰν τὰς στιγμάς σου
ταύτας δαπανᾷς εἰς ματαίας ἠδονὰς, ἢ αἰωνιότης σου
θέλει δαπανηθῆν εἰς πένθος. ἽΕὰν δὲν κλαίης τώρα,
ἐνῶ ἀκόμη ἐμπορεῖς νὰ ἐπιτύχης ἔλεος, θέλεις θρηνη-
σεῖν ἔπειτα, ἀλλὰ δὲν θέλεις ἰδεῖν ὀφθαλμὸν διὰ νὰ
σέ εὐσπλαγχνισθῆ. ἽΕνῶ λοιπὸν ὁ κακὸς γελᾷ, ἐγὼ
ἐπιθυμῶ νὰ κλαίω. Διὰ τῆς κοιλιάδος τοῦ κλαυθμῶ-
νος φθάνομεν εἰς τὸ ὄρος Σιών· ἀλλ' αἱ ὁδοὶ τῆς ἀμαρ-
τωλῆς χαρᾶς θέλουν μὲ φέρειν εἰς τὸν τόπον τοῦ θρή-
νου· διότι ὁ κολυμβῶν εἰς ἀμαρτίαν θέλει βυθισθῆν
εἰς λύπην· ὁ γέλως αὐτῷ θέλει στραφῆν εἰς πένθος,
ἐνῶ τὰ ἰδικά μου δάκρυα θέλουν ἐξαλειφθῆ. Κλαίω
λοιπὸν τώρα διὰ νὰ μὴ θρηνώ διὰ παντός.

ἽΟρθότατα ἀπεκρίθη ὁ Ἵρίστιππος εἰς τὸν καυχώ-
μενον ὅτι ἀνεγίνωσκε πάμπόλλα, ὅτι δὲν εἶναι ὑγιέστε-
ροι οἱ πλειότερα τρώγοντες, ἀλλ' οἱ καλῆτερα πέπτοντες.